
Branding
van de
Vrijheid

Branding van de Vrijheid

Een kort verhaal door Machiel van der Stelt

DANKWOORD

Ik wil mijn familie en vrienden bedanken voor de tips, correcties en ondersteuning die ze gegeven hebben tijdens de creatie van dit kort verhaal.
Ook wil ik Unsplash op http://pixabay.com bedanken voor het gebruik van de foto die ik heb gebruikt voor de voorkaft van dit boek. De originele foto kan bekeken worden via de volgende link:
https://pixabay.com/en/woman-underwater-diving-female-918780/

Mijn dank gaat ook uit naar Wikipedia gebruiker 'Gouwenaar' voor het gebruik van de foto op de achterkaft, welke op de volgende website bekeken kan worden:
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Boerderij_IJzertijd_Reijntjesveld.jpg
Ik wens ook mijn dank uit te spreken voor de Fellowship of Australian Writers Western Australia http://www.fawwa.org/ voor hun waardevolle suggesties.
Alle opbouwende kritiek is welkom via mvdstelt'at'gmail'dot'com
LinkedIn: https://au.linkedin.com/in/mvdstelt
Twitter: https://twitter.com/ChiliusP

INHOUDSOPGAVE

Branding van de Vrijheid

Nehalennia staat op het strand, de wind waait door haar haren; terwijl haar hond Vastwolf om haar heen rent en springt rond, omdat hij met haar wilt spelen. Nehalennia omhelst haar lievelingshond Vastwolf. Als de golven op dit strand slaan, moet zij altijd aan haar vader denken, die vorig jaar vermist is geraakt en nooit meer is gevonden.
Tranen rollen over haar wangen, ze wil het uitschreeuwen, alsof om haar vader te roepen. Zij ontspant haar spieren en ademt rustiger, denkend aan het idee om met een schip uit te varen om haar vader te zoeken als ze groter en sterker is. Zij laat plotseling haar appel, uit haar hand vallen, wat een kans is voor Vastwolf om er mee te spelen.
“Wat doe je? Denk je weer aan je Vader? Je weet toch wat er met hem is gebeurd?” zegt haar moeder Gerwij, achter haar. “Ja, Moeder ik weet het, maar als ik hier op het strand sta, krijg ik altijd het gevoel dat hij hier nog is.” zegt Nehalennia, terwijl zij de tranen van haar wangen veegt. “Dat komt omdat je niet gelooft wat er met hem is gebeurd. Zijn schip is gezonken en hij is verdronken.” zegt Gerwij. Zij haat het wanneer Gerwij zo koel praat, omdat het zo bot en zinloos klinkt. “Maar krijg je niet het gevoel dat hij er nog is?” zegt Nehalennia tegen Gerwij, terwijl de golven op het strand slaan. “Ja, tuurlijk, we denken nog aan hem” zegt Gerwij. Vastwolf blaft, terwijl Nehalennia nog naar de zee staart, Gerwij legt haar arm om Nehalennia's schouders. Ze lopen het strand af, via de poort terug naar hun woning in de nederzetting.
Vastwolf volgt hen, terwijl een grote golf op het strand slaat die de appel oppikt en mee in zee neemt. Zij heeft moeite om Gerwij bij te houden, omdat Gerwij met stevige en sterke stappen door het zand ploegt naar vaster grond. Nehalennia pakt Gerwij's hand vast, alsof ze iets wil zeggen, maar besluit om dat niet te doen.
Gerwij kijkt neer op Vastwolf die nog steeds heen en weer spring, “Je weet dat we weinig eten hebben, ik zou graag willen dat je die hond niet mee naar huis had genomen. Ik denk dat we van hem af moeten. Ook heb ik grote plannen voor je.” zegt Gerwij tegen Nehalennia. “Nee, nee, Vastwolf is een goede jager, hij kan ons helpen met eten zoeken, en ratten uit onze woning te houden.” zegt Nehalennia, terwijl zij zich afvraagt wat voor grote plannen Moeder voor haar heeft. Kan het zijn dat Moeder voor haar heeft geregeld dat ze Vader al kan gaan zoeken? “Hij heeft nooit ratten gevangen, en het eten dat hij vond heeft hij zelf opgegeten; morgen maak ik een praatje met Weiman, hij weet wat er met ongewenste honden gedaan moet worden.” zegt Gerwij. “Ik kan voor extra eten werken.” antwoordt Nehalennia. “Je weet heel goed dat vrouwen niet veel gedaan krijgen, laat staan meisjes van twaalf jaar oud.” antwoordt Gerwij. “Het is niet eerlijk, ik zweer dat ik net zo veel kan doen als een jongen, helemaal als ik wat groter en sterker ben, dan kan ik een boot varen.” zegt Nehalennia, terwijl ze zich herinnert, dat ze met haar vader een aantal jaar geleden een paar keer is gaan zeilen. “Probeer niet je idee om Vader te zoeken met een boot weer aan mij te verkopen, je weet dat dat een dwaas idee is. Een boot met een vrouwelijke kapitein zinkt voordat het de haven heeft

verlaten.” zegt Gerwij met een vinger direct wijzend naar Nehalennia. Nehalennia zucht van ongeloof als ze bij hun één kamer woning aankomen, welke van de top tot bijna aan de grond een dak heeft van riet. De eenvoudige houten wanden hebben geen ramen en er is één ingang met een houten deur. Rondom hun woning ligt brandhout verspreid, om hen gedurende de wintertijd warm te houden. Gerwij is toegewijd aan haar religie, dus altijd voor het slapengaan bidt zij devoot naast haar bed, Gerwij's haar schudt wanneer ze haar hoofd beweegt. Door deze aanblik krijgt Nehalennia altijd een glimlach, omdat het lijkt op Vastwolf die zichzelf droog schudt na het zwemmen in de zee.
Normaal na het bidden kijkt Gerwij serieus, maar vandaag is het anders, Gerwij glimlacht naar Nehalennia en spreekt zacht en duidelijk. “Ik heb aan een idee gewerkt, dat ons helpt om een beter leven te krijgen. Ik heb met Volkoud gesproken de leider van onze stam, hij wil een extra vrouw, ik denk dat jij een goede vrouw voor hem zal zijn. Volgende week gaan jullie trouwen.” Nehalennia’s balt haar vuisten en zij kijkt met een diepe frons naar Gerwij. Een drang komt in haar op om Gerwij verrot te schoppen, maar in plaats daarvan schopt ze met al haar kracht de deur open, die daardoor bijna uit elkaar valt, “Ik mis Vader en ik wil hem zoeken.” schreeuwt Nehalennia tegen haar. Daarna rent Nehalennia de woning uit, door de hoofdpoort van de nederzetting, de nacht in, gevolgd door Vastwolf. Uiteindelijk valt zij op haar knieën in de duinen, en omarmt zichzelf, haar schokt lichaam van het huilen. Wanneer ze uiteindelijk gaat liggen, valt ze in slaap terwijl haar tranen drogen, en het zachte geluid van de zee haar dromen met rust vult.
De volgende morgen bij zonsopkomst wordt Nehalennia gewekt door zand dat in haar gezicht waait en het geluid van de meeuwen. Wanneer zij langzaam haar ogen opent, ziet zij Vastwolf niet, zij staat snel op en roept hem. Als zij hem nog steeds niet kan vinden, rent ze naar het strand, waar ze hem eindelijk heen en weer ziet rennen. Als zij hem roept komt hij haar begroeten, “Wat doen we in deze situatie?” peinst ze. Ook al is Nehalennia een gehoorzaam meisje, zij is ook een sterk en trots Frisiavones stamlid, dus de enige mogelijkheid voor haar is om terug naar de nederzetting te gaan. Er is minder dan één week de tijd voor haar om een zoektocht naar haar vader te organiseren en ook om het huwelijk te ontlopen . Door het land zwerven is geen mogelijkheid. Nehalennia zou nooit de gevaren, die zich in de bosjes verschuilen, overleven. Om veilig te zijn moest ze terug naar de nederzetting waar de stamgenoten haar beschermen. Nehalennia realiseert zich nu hoe ver ze vannacht eigenlijk heeft gerend, omdat het tot de middag duurt voordat ze terug is bij haar nederzetting. Waneer ze dichter bij de nederzetting komt, ziet ze in de verte de houten muren om de nederzetting, en achter de vijf meter hoge muur ziet zij zo'n dertig woningen verspreid. Boven de poort is een één-laagse toren, gebouwd door nauwkeurig geselecteerde houten stammen, die exact in horizontale en verticale posities zijn geplaatst, en zo een simpele maar sterke omheining en toren creëren. Wanneer ze via de poort binnenkomt, vermijdt ze Gerwij's woning.

Binnen de nederzetting gaat Nehalennia snel over de zanderige paden richting de poort, die naar de werf leidt. De werf is slechts een strand waar schepen gewoonlijk aan meren. Op dit

moment is er maar één schip op het strand, die vijf mensen kan vervoeren en twintig kratten met goederen. Dit schip is al uitgeladen, terwijl de kapitein, die zij niet herkent en waarschijnlijk niet uit haar nederzetting komt, het schip inspecteert. Aarzelend loopt zij over de loopplank: “pardon kapitein?” zegt ze. De kapitein kijkt geirriteerd op, “ja wat?” antwoordt hij. Maar wanneer hij haar ziet schenkt hij haar een glimlach. Nehalennia, met meer vertrouwen, strekt haar rug, “Ik zoek mijn vader, die handelt met Engeland, ik vraag me af of u mij op uw schip mee kunt nemen om hem te zoeken?” vraagt ze. “Waar en wanneer werd je vader vermist?” zegt hij met zijn hand voor zijn mond om een glimlach te verbergen. “Één jaar geleden in de herfst, toen hij op weg was naar Gippeswic in Albion,” zegt Nehalennia, terwijl ze met haar hand richting de zee in het westen wijst. “Het is beter dat je het Volkoud vraagt, dit schip is van hem” zegt de kapitein. De kapitein gaat verder met zijn werk, terwijl Nehalennia naar Volkoud's woning gaat. Voordat haar vader verdween was hij het stamhoofd van de nederzetting, hij beschermde haar, en had het vaak met haar over dat zij later. Als ze groot zou zijn, zou zij net als hijzelf, ook gaan varen.

Na zijn verdwijning, nam Volkoud snel de plaats in van stamhoofd. Volkoud's woning is een van de grootste gebouwen in de nederzetting, en strekt zich tenminste twintig meter naar elke richting uit, en kan makkelijk vijftien mensen huisvesten. De hoofdingang is van zwaar hout gemaakt. Omdat er altijd veel mensen naar binnen en buiten gaan, is het makkelijk voor Nehalennia om onopgemerkt naar binnen te gaan. Er is alleen natuurlijke verlichting dat door de ramen binnen de woning komt. Binnen ziet zij Ardber, zij heeft in het verleden al met hem gesproken, maar ze probeert om afstand van hem te houden, omdat hij een te gretig oogje op haar heeft.
Ardber kijkt haar indringend aan, en komt schuivelend dichterbij. “En, en, wil je graag weten waar je naar toe gaat?” stamelt hij. Nehalennia is verbaasd door Ardber's vraag, “nee, ik zoek je vader, Volkoud, omdat ik hem wat wil vragen.” zegt ze. Ardber opent zijn handen en haalt zijn schouders op. “Wil je hem vragen over je nieuwe meester?” vraagt hij. Nehalennia fronst, “wat bedoel je met mijn meester?” vraagt ze. Ardber schudt zijn hoofd en doet zijn ogen dicht, om kracht te vinden wat hij gaat zeggen. “Weet je het dan niet? De laatste tijd heeft mijn vader een aantal meisjes in het geheim verkocht om zijn rijkdom te vergroten en om vrede te bewaren met andere nederzettingen” legt Ardber uit. Nehalennia opent haar handen: “wat bedoel je met meisjes verkopen?” vraagt ze. Ardber kijkt rond om er zeker van te zijn dat niemand hem kan horen “Hij verkoopt meisjes aan andere stammen, waar zij een leven in slavernij leiden en nooit meer terugkeren; en hij houdt het stil voor de andere stamleden Later wordt aan de stamleden verteld dat de meisjes zijn verdwenen of verongelukt.” vertrouwt hij haar toe.
Nehalennia springt naar achteruit en staart Ardber aan “Hoe weet je dit en waarom vertel je me dit?” vraagt ze. Ardber kijkt naar de grond en schuift zijn voet heen en weer, die een klein spoor in de zanderige vloer van de woning achterlaat “Mijn vader bereidt mij voor om stamhoofd te worden, daarom heeft hij mij verteld over het verkopen van de meisjes, en de

reden dat ik je het vertel is dat ik het niet eerlijk vind om meisjes zo te behandelen. Iedereen in de nederzetting houdt van je, je bent een goed en slim meisje met een goede toekomst in het vooruitzicht. Misschien wil je overwegen om mijn vrouw te worden wanneer ik stamhoofd ben?" zegt hij uiteindelijk. Nadat Nehalennia dit heeft aangehoord, loopt ze achteruit naar de deur en rent weg, gevolgd door Vastwolf. Dit is de laatste keer dat Ardber Nehalennia zou zien in haar mooie witte linnen gewaad, dat hij altijd bewondert wanneer een briesje ermee speelt.

Nehalennia rent naar hun woning, die maar vijftig meter van Volkoud's woning is gelegen. Als ze de woning binnenkomt, kijkt Gerwij geschokt op. "Ik weet de waarheid, ik wordt verkocht aan een andere stam om dan nooit meer terug te keren." schreeuwt Nehalennia. "Wat, wat bedoel je?" stamelt Gerwij. Nehalennia wordt wit heet, "jij hebt ervoor gezorgd dat ik met Volkoud ga trouwen, maar in plaats daarvan wordt ik in het geheim aan een andere stam verkocht" brult ze. Nehalennia's armen zwaaien in het wild rond als ze naar een mand vol appels reikt en de appels naar Gerwij begint te smijten, die haar gezicht met haar armen probeert te beschermen.Nehalennia pakt een grote appel en smijt die met al haar kracht naar Gerwij's hoofd. Hij raakt haar hoofd zo hard, dat Gerwij onmiddellijk tegen de grond valt, waar ze bewegingloos blijft liggen. Nehalennia's ademhaling stokt en ze stopt met smijten, kijkt naar Gerwij en rent naar haar toe. Zij schudt haar moeder "Moeder, Moeder, Moeder, word wakker!" schreeuwt ze.
Gerwij beweegt een beetje en mompelt iets Wanneer ze uiteindelijk haar ogen opent, houdt ze haar handen voor haar gezicht, de tranen lopen over haar wangen. Langzaam gaat Gerwij rechtop op de vloer zitten, terwijl Nehalennia haar ondersteunt. "Het spijt me Moeder, heb ik je pijn gedaan?" zegt Nehalennia. "Nee, het spijt mij, het was moeilijk toen Vader niet terugkeerde, en Volkoud stamhoofd werd Ik dacht dat het ons leven makkelijker zou maken, ik wist niet dat je als slaaf verkocht zou worden "zegt Gerwij zacht. "Nu ben ik groter en sterker, ik kan makkelijk helpe." zegt Nehalennia. "Kan je me vergeven?" zegt Gerwij. Nehalennia denkt even na, "alleen als je naar Volkoud gaat en de trouwerij stopt" stelt ze voor. "Maar hoe kunnen we Volkoud terugbetalen, hij heeft eten gegeven in ruil voor het huwelijk met jou Oh ik heb je leven verpest?" roept Gerwij en begint weer te huilen. Nehalennia omhelst haar: "Moeder, ik heb van Vader geleerd om een boot te varen, we zouden het kunnen proberen Ik zou Volkoud kunnen helpen met het varen van boten om hem terug te kunnen betalen, en ik kan dan ook meteen naar Vader zoeken" zegt ze. Gerwij haalt haar schouders op met haar handen voor haar gezicht, "we zouden het kunnen proberen." antwoordt ze.
Spoedig zijn Gerwij, Nehalennia en Vastwolf op weg naar Volkoud's woning. Gerwij besluit om alleen naar binnen ta gaan. "Heb je Nehalennia meegenomen zoals afgesproken?" vraagt Volkoud. "Ja, ik heb haar meegenomen, ze staat buiten." zegt Gerwij. "Goed, is ze er klaar voor?" vraagt hij. Gerwij, kijkt naar beneden, "Daar wil ik het met je over hebben, is er een mogelijkheid om het huwelijk te stoppen Ik heb gehoord dat er plannen zijn om Nehalennia

als slaaf te verkopen aan een andere stam;, om eerlijk te zijn zie ik het niet zitten, dat Nehalennia zo wordt afgedankt.” zegt ze. Volkoud kijkt haar vragend aan, “wat bedoel je haar verkopen als een slaaf aan een andere stam?” vraagt hij. Gerwij strekt haar rug, “Ik denk dat je het wel weet waar ik het over heb, wat denk je als je mij neemt in plaats van haar?” stelt zij voor. “Daar komt niets van in, jij bent niet zo veel waard als Nehalennia, we gaan door met het huwelijk.” zegt hij. Gerwij valt op de grond en houdt de voeten van Volkoud vast, “Alsjeblieft, heroverweeg mij aanbod” smeekt zij. Volkoud maakt zich los van de greep van Gerwij, “controleer of je Nehalennia buiten ziet en breng haar naar binnen” beveelt hij zijn mannen.
De mannen rennen naar buiten en zien Nehalennia staan, die verschrikt opkijkt en weg rent, zij duwt een aantal mede stamleden uit de weg die langs lopen. Maar het duurt niet lang voordat de mannen haar te pakken hebben, ze nemen haar met harde hand mee naar Volkoud.Vastwolf probeert Nehalennia te beschermen, maar wordt ruw weggeschopt en valt onder een bosje, waar hij jankt. “Laat me los” schreeuwt Nehalennia. Wanneer ze binnen wordt gebracht ziet ze Gerwij, huilend en smekend op de grond, “Laat me los, laat me los” schreeuwt Nehalennia weer. “Jij bent net zo moeilijk als je vader, eerst stemde hij ermee in om meisjes naar Albion te nemen, opeens protesteerde hij op de terugtocht en begon met mijn mannen te vechten, die hem overmeesterden. Hij viel toen in het water en verdronk.” schreeuwt Volkoud. “Hou je kop! Je liegt!” schreeuwt Nehalennia. Nehalennia zwaait haar armen wild om zich heen en gebruikt haar ellebogende tegen de mannen, terwijl ze ook stevig op hun voeten stampt, zodat haar belagers van pijn ineen krimpen. Nehalennia ziet kans om van de mannen te ontsnappen, en rent de woning uit. Ze rent voorbij het bosje waar Vastwolf zich nog schuil houdt en ziet kans om hem mee te nemen, waarna ze met hem over de zand paden naar de poort richting zee rent, de nederzetting uit, de werf passerend en de duinen in. Nehalennia en Vastwolf vinden een veilig plekje om zich voorlopig te schuil te houden. Ze begint te huilen en houdt Vastwolf stevig vast, terwijl ze hevig heen en weer zwiept, alsof ze om genade smeekt.
Zij hoort stemmen in de verte en als ze om de duinen heen kijkt herkent ze Volkoud en de twee mannen, die Gerwij meesleuren. Het duurt niet lang voordat zij haar zien en naar haar toe rennen. Nehalennia heeft niet genoeg tijd om weg te rennen, ze vecht tegen hen maar ze heeft niet veel kans, omdat zij veel sterker zijn dan zij. Maar gelukkig bijt Vastwolf stevig in de arm van één van de mannen, die vervolgens Nehalennia los laat. Nehalennia ziet haar kans waar om weg te rennen, “Moeder, weet je, ik ga Vader zoeken.” schreeuwt ze luid naar Gerwij, terwijl de sterke wind, haar stem smoort. Nehalennia weet wat ze moet doen, omdat ze een leven als slaaf niet zal overleven. “Ga mijn lieve Nehalennia, geef Vader mijn liefs, wees dapper, ik hou van je!” schreeuwt Gerwij terug, voordat een hand op haar mond haar het praten belemmert.
Gerwij buigt voorover en begint te huilen, terwijl zij Nehalennia over het strand samen met Vastwolf de zee in ziet rennen. Half rennend en zwemmend probeert Nehalennia snel verder van het strand te komen, ze komen in dieper water terecht. Als ze uiteindelijk ver genoeg zijn

en niet meer kunnen staan, worden ze door een zee stroming verder in zee gevoerd. Nehalennia ziet een grote golf komen en duikt daaronder en neemt Vastwolf mee. Ondergedompeld in het water, wil ze niet meer boven komen, omdat het water, dat hen omringt, hen afschermt van het kwaad. Nehalennia ziet kleine zandkorrels in het water, die eruitzien als mooie kristallen als de zonnestralen erop vallen. Dan wordt het zwart, zeer zwart voor haar ogen. Nehalennia hoort vele luchtbellen om zich heen, die een weg naar boven zoeken; dan wordt het stil, doodstil?. Nehalennia en Vastwolf hebben eindelijk Vader gevonden.

*****

De drie verbijsterde mannen op het strand, kijken elkaar met wijde ogen aan, hun monden vallen wijd open, dan kijken ze naar Gerwij die op haar knieën jammert. Dan zien zij een golf op het strand slaan, waaruit een appel rolt, vlak voor Gerwij, die de appel snel oppakt en het koestert alsof het haar eigen kind is.
Als alle stamleden horen wat er gebeurd is met Nehalennia, komen ze in opstand tegen Volkoud en lynchen hem, waarna zijn zoon Ardber als stamhoofd wordt gekozen. Kort daarna verklaart Ardber Nehalennia als Godin van de zeevaarders en laat ter ere van haar een kleine tempel bouwen. Het verkopen van meisjes wordt verboden en Ardber heerst vreedzaam.

Postface

Nehalennia is een Godin, die in de het IJzeren tijdperk gedurende de 2de eeuw voor Christus werd aanbeden in het gebied van de huidige stad Domburg in de provincie Zeeland. Een aantal altaren zijn voornamelijk gevonden in de buurt van Domburg (van de oude nederzetting Ganuenta), waarop Nehalennia met een mand vol appels en een hond naast zich worden afgebeeld. Aangenomen wordt dat Nehalennia de zeevaarders beschermde, die vanuit Nederland handelden met Albion (Groot Brittannië).
Meer informatie via onderstaande links:
http://nl.wikipedia.org/wiki/Nehalennia_%28godin%29
http://www.nehalennia-tempel.nl/

Machiel van der Stelt is geboren en getogen in Nederland, heeft zeven jaar in de Verenigde Staten gewoond, en woont nu in Australië. Hij is recentlijk begonnen met schrijven, dit is zijn eerste korte verhaal in een reeks van meerdere korte verhalen.

Het is de derde eeuw voor Christus in het huidige Nederlandse gebied, twaalf jarig meisje Nehalennia is wanhopig op zoek naar haar vader, die wordt vermist na een handelsreis tussen Ganuenta en Gippeswic.
Maar moeder heeft andere plannen, zij heeft een geheime deal gesloten met hun stamhoofd, die Nehalennia in een ongewenste situatie zal dwingen.
Er is maar een keuze voor Nehalennia om haar doel te bereiken, en dat is om een groot offer te brengen.

In deze historische tragedie zul je ontdekken dat Nehalennia's strijd voor gendergelijkheid maar al te herkenbaar is in onze moderne samenleving.